

Sygn. akt X K 866/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Julita Hartuna

Protokolant: Magdalena Barska

przy udziale prokuratora Mariusza Murawskiego

po rozpoznaniu w dniu 18.08.2017 r. sprawy:

K. W., c. K. i B. zd. N., ur. (...) w Ś.

oskarżonej o to że:

w dniu 24 czerwca 2014 roku w nieustalonym miejscu działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła Z. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1500 złotych w ten sposób, iż w ramach wystawionej na internetowym portalu Allegro transakcji o numerze (...) dotyczącej oferty sprzedaży telefonu komórkowego marki S. (...) SM- (...) wprowadziła go w błąd co do zamiaru wywiązania się z realizacji dostawy zakupionej rzeczy

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk

I. oskarżoną **K. W.** uniewinnia od popełnienia zarzuconego jej czynu;

II. na mocy art. 632 pkt 2 kpk kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt XK 866/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Poszukująca pracy K. W. za pośrednictwem internetowego portalu (...).pl nawiązała kontakt z M. P., który przedstawił się jej jako A.. Zaoferował on, by we własnym imieniu dokonała sprzedaży na internetowym portalu Allegro.pl telefonu komórkowego marki S. (...) SM- (...) za cenę 1.500 zł, w zamian za prowizję wynoszącą 10% kwoty sprzedaży. M. P. kontaktował się z K. W. drogą mailową na adres katieo30595@wp.pl oraz poprzez komunikator G.-G..

dowody: zeznania świadka (wyjaśnienia oskarżonego) M. P. k. 47 – 49 oraz k. 187 akt sprawy XK 290/16, wyjaśnienia oskarżonej K. W. k. 131 akt sprawy XK 290/16.

K. W. przystała na ofertę M. P. i w dniu 23 czerwca 2014 roku, posługując się własnym kontem o nazwie „C.: (...)”, wystawiła na portalu Allegro.pl aukcję o numerze (...) dotyczącą sprzedaży telefonu komórkowego marki S. (...) SM- (...). Wystawiając na sprzedaż przedmiotowy telefon komórkowy K. W. nie znajdowała się w jego posiadaniu, a jedynie dysponowała zdjęciami telefonu przesłanymi jej przez M. P..

dowody: wyjaśnienia oskarżonej K. W. k. 131 akt sprawy o sygn. XK 290/16, pismo z dnia 19 sierpnia 2014 r. k. 22-30 akt sprawy XK 290/16, zeznania świadka (wyjaśnienia oskarżonego) M. P. k. 47 – 49 oraz k. 187 akt sprawy XK 290/16

W tym samym dniu Z. S. za pośrednictwem Internetu na portalu Allegro.pl dokonał zakupu wystawionego przez K. W. w ramach aukcji o numerze (...) telefonu komórkowego marki S. (...) SM- (...) za cenę 1.500 zł. W dniu 24 czerwca 2014 roku o godzinie 22:44 Z. S. dokonał płatności za zakupiony telefon korzystając z metody płatności PayU.

dowody: zeznania świadka Z. S. k. 4 akt sprawy XK 290/16, wydruk karty płatności k. 17 akt sprawy XK 290/16, wyjaśnienia oskarżonej K. W. k. 131 akt sprawy XK 290/16

Przekazane za pośrednictwem systemu PayU środki pieniężne wpłynęły w dniu 25 czerwca 2014 roku na rachunek bankowy o numerze (...), prowadzony przez Bank (...) S.A. z siedzibą w W., którego posiadaczem jest K. W.. Tego samego dnia dokonała ona - po potrąceniu należnej jej prowizji z tytułu sprzedaży telefonu komórkowego - przelewu otrzymanych od Z. S. środków pieniężnych w kwocie 1.350 zł na rachunek bankowy o numerze (...), prowadzony przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W., którego posiadaczem jest M. P.. W treści przelewu jako odbiorcę przelewu wskazała A. P..

dowody: wyjaśnienia oskarżonej K. W. k. 131 akt sprawy XK 290/16, zeznania świadka (wyjaśnienia oskarżonego) M. P. k. 47 – 49 oraz k. 187 akt sprawy XK 290/16, historia rachunku bankowego k. 143 akt sprawy XK 290/16, pismo (...) S.A. z siedzibą w S. z dnia 21 września 2015 r. k. 150 akt sprawy XK 290/16, pismo (...) Banku S.A. z siedzibą w W. z dnia 6 listopada 2015 r. k. 165 akt sprawy XK 290/16

M. P. w momencie dokonania płatności przez Z. S. za zakupiony telefon komórkowy nie dysponował już tym telefonem. gdyż sprzedał go uprzednio na giełdzie w L.. K. W. o tym nie wiedziała.

dowód: zeznania świadka (wyjaśnienia oskarżonego) M. P. k. 47 – 49 oraz k. 187 akt sprawy XK 290/16

Po dokonaniu zakupu Z. S. kontaktował się drogą mailową z K. W. w sprawie wysyłki zakupionego towaru. W dniu 23 czerwca 2014 roku otrzymał informację, że numer paczki zostanie mu podany jak tylko firma nada przesyłkę, a kolejnego dnia, że paczka miała zostać tego dnia nadana, jednak pieniądze nie doszły. Tego samego dnia w późnych godzinach wieczornych K. W. poinformowała kupującego o odnotowanej na jej koncie w systemie PayU wpłacie oraz o tym, że w dniu jutrzejszym firma wyśle do niego zakupiony towar. Następnie w dniu 27 czerwca 2014 roku kupujący został poinformowany, że jeżeli przesyłka nie dotrze w tym dniu, powinien zgłosić reklamację, jak również wskazano, by skontaktował się on poprzez komunikator G. – G. z panią A., która jest osobą odpowiedzialną za wysyłki. Po tym kontakt z K. W. się urwał, a Z. S. nie otrzymał zakupionego towaru ani zwrotu wpłaconych z tego tytułu środków pieniężnych.

dowody: zeznania świadka Z. S. k. 4 akt sprawy XK 290/16, wyjaśnienia oskarżonej K. W. k. 131 akt sprawy XK 290/16, wydruk wiadomości e-mail k. 7-9, 11-15 akt sprawy XK 290/16

K. W. po dokonaniu sprzedaży rzeczoności telefonu komórkowego kontaktowała się z M. P. w celu ustalenia, czy telefon ten został wysłany kupującemu. Po uzyskaniu informacji, że nie został on wysłany, kontakt K. W. i M. P. się urwał.

dowody: zeznania świadka (wyjaśnienia oskarżonego) M. P. k. 47 – 49 oraz k. 187 akt sprawy XK 290/16, wyjaśnienia oskarżonej K. W. k. 131 akt sprawy XK 290/16

W związku z opisanym wyżej zachowaniem polegającym na doprowadzeniu Z. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.500 zł, M. P. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 15 września 2016 roku w sprawie o sygn. akt XK 290/16 został skazany za przestępstwo z art. 286 § 1 kk.

dowód: wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 15 września 2016 roku k. 248-249 akt sprawy XK 290/16

M. P. uprzednio był wielokrotnie karany, w tym również za przestępstwa z art. 286 § 1 kk. Sposób działania wyżej wymienionego sprowadzał się do oferowania sprzedaży telefonów komórkowych na portalach internetowych, tj. Allegro.pl i (...).pl, również z wykorzystaniem osób trzecich przy pośredniczeniu w dokonywaniu sprzedaży w zamian

za uzyskanie prowizji od sprzedaży. W szczególności, wyrokiem Sądu Rejonowego w Oławie z dnia 3 grudnia 2015 r. w sprawie o sygn. II K 392/15 został uznany winnym tego, że w dniu 8 lutego 2014 r. doprowadził lub usiłował doprowadzić dwoje pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że za pośrednictwem komunikatora G. – G. wprowadził w błąd K. K. (2) co do możliwości odpłatnego pośrednictwa w sprzedaży towaru oraz faktu, że taki towar posiada, a następnie zlecił jej wystawienie z jej konta Allegro telewizora L. oraz telefonu komórkowego na aukcji internetowej.

dowody: karta karna M. P. k. 197-197v, wyrok Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich z dnia 22 grudnia 2015 r. w sprawie o sygn. II K 519/15 k. 200 akt sprawy XK 290/16, wyrok Sądu Rejonowego w Oławie z dnia 3 grudnia 2015 r. w sprawie o sygn. II K 392/15 k. 207-207v akt sprawy XK 290/16, wyrok Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 16 września 2008 r. w sprawie o sygn. II K 445/08 k. 223 akt sprawy XK 290/16

K. W. urodziła się w dniu (...). Posiada wykształcenie podstawowe. Jest osobą bezrobotną, znajdującą się na utrzymaniu partnera, który osiąga dochód w wysokości 700 zł miesięcznie. Ma córkę w wieku 2 lat. Nie była uprzednio karana.

dowody: dane osobopoznawcze k. 129-130 akt sprawy XK 290/16, karta karna k. 13, 220

Oskarżona zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i postępowania jurysdykcyjnego przyznała się do zarzucanego jej czynu, jednocześnie przedstawiając okoliczności zdarzenia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Wyjaśniła, iż po otrzymaniu informacji od Z. S. o nieotrzymaniu zakupionego telefonu, ponaglała osobę, która zleciła jej jego sprzedaż, aby ta telefon wysłała, jednak bezskutecznie. Wskazała, że gdyby wiedziała, że ma do czynienia z oszustwem, to wówczas z pewnością by tego nie zrobiła.

vide: wyjaśnienia oskarżonej K. W. k. 131 akt sprawy XK 290/16

Sąd zważył, co następuje:

Poddając szczegółowej analizie przeprowadzone i ujawnione w toku rozprawy głównej dowody, Sąd doszedł do przekonania, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, oceniany w kontekście ustawowych znamion czynu z art. 286 § 1 kk, nie dostarczył podstaw do przypisania oskarżonej K. W. popełnienia zarzucanego jej oskarżeniem czynu.

Całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dawał spójny i pełny obraz przebiegu inkryminowanego zdarzenia, w tym udziału i roli, jaką odegrały poszczególne osoby w doprowadzeniu pokrzywdzonego Z. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Dokonując rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd oparł się na osobowych źródłach dowodowych w postaci zeznań pokrzywdzonego Z. S. i wyjaśnień oskarżonych K. W. i M. P. złożonych na etapie postępowania przygotowawczego i sądowego, a także na dokumentach zebranych w sprawie.

Za oparte na prawdzie Sąd uznał logiczne i rzeczowe zeznania pokrzywdzonego Z. S., które przyczyniły się do ustalenia okoliczności dotyczących transakcji zakupu telefonu komórkowego, w szczególności tego, w jaki sposób i kiedy doszło do jej zawarcia, z kim ta transakcja została zawarta, jak wyglądała kwestia płatności oraz kontaktu z K. W. po jej dokonaniu, a także w zakresie nieotrzymania przez pokrzywdzonego zakupionego towaru ani zwrotu zapłaconej ceny zakupu. W powyższym zakresie zeznania pokrzywdzonego korespondowały z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, zwłaszcza z wyjaśnieniami K. W. oraz zeznaniami M. P., jak również z dokumentami w postaci korespondencji mailowej, potwierdzenia dokonania płatności oraz historii rachunku bankowego oskarżonej. Uznając powyższe zeznania za wiarygodne, Sąd na ich podstawie poczynił ustalenia faktyczne w sprawie.

Walor wiarygodności Sąd przyznał również wyjaśnieniom oskarżonej K. W.. Do oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonej Sąd podszedł z należytą dozą ostrożności, mając na uwadze możliwość przedstawiania przez nią okoliczności zdarzenia w sposób dla siebie korzystny w celu uniknięcia bądź ograniczenia odpowiedzialności. Sąd nie dopatrył się jednakże żadnych okoliczności, które wskazywałyby, że wyjaśnienia oskarżonej nie są oparte na prawdzie. Oskarżona z możliwą szczegółowością podała okoliczności dotyczące zarówno nawiązania kontaktu z M. P.,

jak i samej transakcji sprzedaży, w tym okoliczności mających miejsce po jej zawarciu. Zauważyć należy, iż treść jej wyjaśnień w pełni korelowała z zeznaniami pokrzywdzonego Z. S. oraz dokumentami zebranymi w sprawie, a także z relacjami M. P., który w całej rozciągłości potwierdził przedstawianą przez nią wersję wydarzeń. W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do podważenia wiarygodności wyjaśnień oskarżonej, Sąd uznał, iż były one oparte na prawdzie i na ich podstawie dokonał rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Miarodajnym źródłem dla dokonania ustaleń były również wyjaśnienia oskarżonego M. P. złożone w sprawie o sygn. XK 290/16 oraz w pełni korespondujące z nimi jego zeznania złożone w niniejszej sprawie, w których przyznał się do doprowadzenia Z. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.500 zł wprowadzając go w błąd co do zamiaru wywiązania się z realizacji dostawy zakupionego na portalu Allegro.pl telefonu komórkowego. Jego wyjaśnienia i zeznania pozostawały w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym, a jednocześnie nie zachodziły podstawy do kwestionowania prawdziwości jego twierdzeń w powyższym zakresie. Warto podkreślić, że M. P. od początku konsekwentnie podtrzymywał tę samą wersję wydarzeń, w której opisywał swoją rolę w popełnieniu oszustwa, jasno i rzeczowo przedstawiając K. W. jako osobę, którą wykorzystał do osiągnięcia założonego przez siebie celu. Nie bez znaczenia dla oceny wiarygodności zeznań M. P. był także fakt, że w innym, zakończonym już postępowaniu został on skazany za przestępstwo, które popełnił stosując dokładnie taki sam modus operandi.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się również na dokumentach ujawnionych w trakcie przewodu sądowego w postaci historii rachunku bankowego oskarżonej, korespondencji mailowej prowadzonej przez oskarżoną z pokrzywdzonym, potwierdzenia dokonania płatności, informacjach udzielonych przez (...) S.A. z siedzibą w S., (...) Bank S.A. z siedzibą w W., (...) S.A. z siedzibą w P., odpisów wyroków oraz danych o karalności oskarżonych K. W. i M. P.. Dokumenty te nie budziły wątpliwości co do rzetelności i autentyczności zawartych w nich informacji, albowiem mają one charakter kompletny i nie były kwestionowane w toku postępowania. Co więcej, dokumenty w postaci odpisów wyroków i kart karnych oskarżonych zostały sporządzone w przepisany sposób przez uprawnione do tego podmioty. Mając powyższe na uwadze, brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów. Warto w tym miejscu zaznaczyć, że treść dokumentów w pełni koreluje z wyjaśnieniami oskarżonej; faktycznie z wyciągu z rachunku bankowego wynika, że K. W. „potrąciła” sobie 10% kwoty uzyskanej od Z. S., a resztę przelała na rachunek wskazany jej przez M. P., i, co znamienne, jako odbiorcę tego przelewu wskazała (...). Powyższe dodatkowo uwiarygadnia wersję przedstawioną przez oskarżoną.

Analizując w świetle tak ocenionego materiału dowodowego treść zarzutu postawionego oskarżonej, Sąd doszedł do przekonania, iż nie jest możliwym przypisanie jej popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk.

Zważyć należy, iż występku z art. 286 § 1 kk dopuszcza się sprawca, który w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsięwziętej czynności. Określone w art. 286 § 1 kk przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Przestępstwo oszustwa może zostać popełnione tylko umyślnie, i to wyłącznie w zamiarze bezpośrednim. Zamiar bezpośredni kierunkowy oznacza, że elementy przedmiotowe oszustwa muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca oszustwa nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć użyć w tym celu określonego sposobu działania czy zaniechania. W związku z tym do przestępstwa oszustwa nie dochodzi zarówno wtedy, jeżeli jeden z przedstawionych elementów nie jest objęty świadomością sprawcy, jak i wówczas, jeżeli któregoś z nich sprawca nie chce, lecz tylko się godzi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2007 r., sygn. V KK 384/06). Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 kk należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 grudnia 2001 r., sygn. I AKa 312/01, KZS 2002, nr 4, poz. 45).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, iż materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie absolutnie nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżona K. W. swym zachowaniem

wyczerpała znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk. Jej przyznanie się do popełnienia przestępstwa należy uznać wyłącznie za pustą deklarację werbalną, pozbawioną rzeczywistego znaczenia w świetle ustalonych faktów. Kwestią nie pozostawiającą wątpliwości jest to, że oskarżona dokonała sprzedaży telefonu komórkowego nie znajdując się w jego posiadaniu, jak również to, że kupujący Z. S., mimo zapłaty na jej rzecz ceny zakupu, nie otrzymał zakupionego towaru ani zwrotu zapłaconej ceny zakupu. Trzeba jednakże zauważyć, że oskarżona dokonując sprzedaży przedmiotowego telefonu na portalu Allegro.pl działała w charakterze pośrednika przy sprzedaży, podczas gdy faktycznym sprzedawcą i dysponentem telefonu miała być inna osoba – M. P., istniejący w jej świadomości jako (...), która ją zatrudniła do wykonania określonych usług za wynagrodzeniem. Okoliczność tą jednoznacznie potwierdza materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności historia rachunku bankowego oskarżonej, z której bezsprzecznie wynika, że niezwłocznie po otrzymaniu przelewu od kupującego i po potrąceniu należnej prowizji z tytułu sprzedaży, przelała ona uzyskaną kwotę na rachunek M. P., wpisując jako odbiorcę przelewu (...), jak również wyrok tutejszego Sądu skazujący wyżej wymienionego za popełnienie na szkodę Z. S. przestępstwa z art. 286 § 1 kk. To natomiast potwierdza wersję oskarżonej dotyczącą charakteru, w jakim występowała przy przedmiotowej transakcji sprzedaży.

Co znamienne, oskarżona nie wiedziała o tym, że osoba zlecająca jej sprzedaż przedmiotowego telefonu nie ma faktycznego zamiaru wywiązania się z zawartej umowy sprzedaży i dostarczenia zakupionego towaru do nabywcy. W momencie zawierania transakcji sprzedaży, jak i przez kilka dni po jej dokonaniu, oskarżona była przeświadczona, że kupujący po zapłacie ceny otrzyma zakupiony towar. Zauważyć bowiem należy, że oskarżona nie tylko utrzymywała kontakt z kupującym, informując go o tym, że przesyłka zostanie do niego wysłana przez firmę, a jemu zostanie wskazany numer przesyłki, ale po powzięciu informacji o nieotrzymaniu przez niego przesyłki usiłowała zasięgnąć informacji o przyczynach jej niedoręczenia u osoby zlecającej jej sprzedaż telefonu, chcąc tę osobę ponaglić. Gdyby oskarżona natomiast wiedziała o zamiarze dokonania oszustwa przy sprzedaży telefonu, to podejmowanie takich działań nie znajdowałoby racjonalnego uzasadnienia. Dopiero powziąwszy informację, że telefon nie zostanie wysłany do kupującego, zorientowała się, że ma do czynienia z oszustwem i wówczas zaprzestała kontaktowania się zarówno z kupującym, jak i M. P.. Za uznaniem, że oskarżona nie wiedziała o rzeczywistych zamiarach M. P. co do realizacji zawartej z pokrzywdzonym transakcji świadczy również to, iż de facto nie wiedziała ona, kto zlecił jej sprzedaż telefonu. M. P. podawał się za osobę o imieniu A., co potwierdzają wyjaśnienia oskarżonej, która będąc przekonaną o tym, że zlecającą jest A. P., wskazała ją w przelewie jako odbiorcę przelewu, co wynika z treści pisma nadesłanego przez (...) S.A. z siedzibą w S.. Całokształt zachowań oskarżonej wskazuje, że decydując się na pośredniczenie w sprzedaży telefonu komórkowego i dokonując transakcji sprzedaży ze Z. S. była ona przekonana o tym, że sprzedaje telefon znajdujący się w posiadaniu innej osoby, która w momencie uzyskania ceny zakupu dostarczy kupującemu zakupiony przez niego towar.

Niewątpliwie oskarżona decydując się na tego rodzaju współpracę nie wykazała się należyłą ostrożnością, a przyjęte przez nią z góry założenie co do uczciwości dającego zlecenie było z jej strony przejawem naiwności i braku przezorności życiowej. Brak możliwości bezpośredniego kontaktu z dającym zlecenie z uwagi na otrzymanie oferty współpracy na odległość za pośrednictwem sieci Internet, uniemożliwiało zweryfikowanie jego prawdziwej tożsamości, a także dokonanie oceny rzeczywistych jego zamiarów. Oskarżona będąc osobą młodą (w dacie zdarzenia miała skończone 19 lat) i znajdując się w trudnej sytuacji finansowej (poszukiwała wówczas pracy), nie zważając na mogące wystąpić zagrożenia, skuszona możliwością łatwego zarobku, podjęła się sprzedaży telefonu pochodzącego z niewiadomego źródła. Trudno jednak – w świetle całokształtu materiału dowodowego – przypisać jej złe intencje, wręcz przeciwnie można uznać, że została ona bezwzględnie wykorzystana przez M. P., który wyzyskał jej trudną sytuację życiową. Warto nadmienić, że M. P. był już uprzednio karany za tego typu oszustwa, w tym przy wykorzystaniu pośrednictwa osób trzecich, co również uwiarygodnia wersję wydarzeń przedstawioną przez oskarżoną, tak co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia, jak i jej braku wiedzy co do rzeczywistych zamiarów dającego zlecenie.

Reasumując ogół zaprezentowanych powyżej rozważań dotyczących zarówno strony podmiotowej czynu zarzucanego K. W., jak i dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, Sąd doszedł do przekonania, iż w przedmiotowej sprawie oskarżona swoim działaniem nie wypełniła znamion czynu z art. 286 § 1 kk. Całokształt ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego, przy jednoczesnym wyczerpaniu – zdaniem Sądu – inicjatywy dowodowej,

nie pozwala na przyjęcie, że oskarżona działając umyślnie i w zamiarze bezpośrednim doprowadziła pokrzywdzonego Z. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. O ile oskarżona K. W. zawierając z pokrzywdzonym Z. S. transakcję sprzedaży telefonu chciała uzyskać korzyść majątkową, to jednak nie poprzez doprowadzenie go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, ale w ramach uzyskania należnej prowizji od sprzedaży dokonanej w sposób zgodny z prawem. Oskarżona sprzedając przedmiotowy telefon komórkowy nie miała świadomości, że pokrzywdzony nabywając go dokonuje niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem, bowiem była przekonana, że po uiszczeniu ceny zakupu osoba zlecająca jej sprzedaż dostarczy mu zakupiony towar. Skoro oskarżona nie wiedziała o rzeczywistych zamiarach faktycznego sprzedawcy telefonu M. P., to nie sposób uznać, że swym bezpośrednim i kierunkowym zamiarem obejmowała wprowadzenie w błąd kupującego, jak i okoliczność, że pokrzywdzony dokonując zakupu rozporządzał swoim mieniem z niekorzyścią dla siebie. W toku postępowania nie przedstawiono materiału dowodowego, który pozwalałby na poczynienie odmiennych ustaleń w niniejszej sprawie. Tym samym należało uznać, że w realiach rozpoznawanej sprawy nie doszło do ziszczenia wszystkich znamion przestępstwa z art. 286 § 1 kk.

Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd w punkcie pierwszym wyroku uniewinnił oskarżoną K. W. od popełnienia zarzucanego jej czynu.

W punkcie drugim uzasadnianego wyroku Sąd – w związku z uniewinnieniem oskarżonej od zarzucanego jej czynu – mając jednocześnie na względzie, iż niniejsza sprawa toczyła się z oskarżenia publicznego, kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.